

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ЗАЛІЗНИЧНОГО
ТРАНСПОРТУ

ІНСТИТУТ ФІЛОСОФІЇ ІМ. Г. С. СКОВОРОДИ НАН УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ. М. П. ДРАГОМАНОВА

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ
«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ ІМЕНІ ІГОРЯ СІКОРСЬКОГО»

**VIII МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ,
ПРИСВЯЧЕНА 90-РІЧЧЮ УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ**

**ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО,
КОМУНІКАТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ**

**МАТЕРІАЛИ VIII МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ «ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО, КОМУНІКАТИВНІ
ТЕХНОЛОГІЇ»**

**REPORTS OF THE VIII INTERNATIONAL SCIENTIFIC-PRACTICAL
CONFERENCE “A PERSON, A SOCIETY, COMMUNICATIVE
TECHNOLOGIES”**

Харків
2020

УДК 740+656+338

ББК 87

Л 93

Головні редактори:

Панченко С. В. – доктор технічних наук, професор, академік Транспортної академії України, ректор Українського державного університету залізничного транспорту;

Андрущенко В. П. – доктор філософських наук, професор, член-кореспондент НАН України, академік Національної академії педагогічних наук України, заслужений діяч науки і техніки України, ректор Національного педагогічного університету ім. М. П. Драгоманова

Редакційна колегія:

Бутько Т. В. – д-р техн. наук, професор, академік ТАУ

Лаврухін О. В. – д-р техн. наук, професор, чл.-кор. ТАУ, академік МАБЖ

Устенко О. В. – д-р техн. наук, професор, академік ТАУ

Бакланов О. М. – д-р хім. наук, професор

Ватуля Г. Л. – д-р техн. наук, професор

Калабухін Ю. Є. – д-р техн. наук, професор

Новіков Б. В. – д-р філос. наук, професор

Панков Г. Д. – д-р філос. наук, професор

Петрушов В. М. – д-р філос. наук, професор

Рассоха І. М. – д-р філос. наук, професор

Близнюк Л. М. – канд. філол. наук, доцент

Даніл'ян В. О. – канд. філос. наук, доцент

Колеснік К. Е. – канд. іст. наук, доцент, академік ТАУ

Куценко М. Ю. – канд. техн. наук, доцент

Панченко В. В. – канд. техн. наук, доцент

Павлов В. І. – канд. філос. наук, доцент

Прогонний О. М. – канд. техн. наук, доцент

Скорик О. О. – канд. техн. наук, доцент

Толстов І. В. – канд. філос. наук, доцент

Алексєєнко Н. В. – старш. викладач

Затверджено до друку Вченою радою Українського державного університету залізничного транспорту (протокол № 7 від 21.09.2020 р.)

Л 93 Людина, суспільство, комунікативні технології : матеріали VIII Міжнар. наук.-практ. конф. присвяченої 90-річчю Українського державного університету залізничного транспорту, 15–16 жовтня 2020 р. Харків : ДІСА ПЛЮС, 2020. 295 с.
ISBN 978-617-7927-35-7

УДК 740+656+338

Друкується в авторській редакції

ISBN 978-617-7927-35-7

© Авторський колектив, 2020

Тут серед визнаних підстав, котрі виправдовують провину, до уваги можна прийняти лише над-законну крайню необхідність. Однак випадки, стосовно яких вона приймається, не стосуються того, що певна людина умиривляється/убивається на користь іншої людини, а стосуються лише того, коли одна людина жертвується на користь багатьох людей; й притому мова йде про ту людину, котра й без цього вже є втраченою. Прикладом тут є збиття пасажирського літака, котрий захопили терористи та направляють у висотний дім. Також втраченим є той, у котрого забирають апарат, але лише тоді, коли його шанси на врятування знизилися до нуля.

Можна разом з Етичною Радою ФРН покладатися на те, що суди все рівно виправдають всіх тих, котрі забирають, наприклад, апарат штучного дихання у пацієнта, оскільки інший пацієнт має вищі шанси на виживання. Однак, не зважаючи на сумнівність цього прогнозу виникає питання: За яким правом ми піддаємо ризику покарання лікарів? Та за яким правом ми переносимо відповідальність на суди, котрі покликані не для того, щоб виставляти елементарні правила, а для того, щоб їх застосовувати? Законодавець тепер терміново повинен взяти відповідальність на самого себе. Якщо він цього не зробить, то хворі, лікарі та судді вимушені будуть розплачуватися за його боягузтво.

(Переклад з нім. мови В. Абашинік)

***ХРИСТОФ Р.,** габілітований доктор філософії, професор
Університет Цюріха*

м.Цюріх, Швейцарія

ПОПУЛІСТИ: ВЖЕ ПЛАТОН ЗАСТЕРІГАВ ВІД НИХ

Хто сьогодні роздумує про демократію, той зробить добре, коли прочитає античних філософів [1]. Зараз вони більше допомагають, аніж невпевнені в собі політологи. Вже побіжний погляд на шпальти найважливіших газет дає наочну ілюстрацію того, наскільки актуальною є античність в сучасній, досить напруженій по всьому світу політичній ситуації. Адже на протязі останніх років там просто таки мерехтить від понять античного походження. Крім цього, також не можна не усвідомлювати того, що демагогія («керівництво народом»), яку можна легко звести до спокуси, та популізм знову повсюди входять в моду.

Відповідно дуже численними є звернення інтелектуалів, журналісток та журналістів до цієї теми, котра з часів Античності є досить вірулентною. В сучасних політичних дискусіях також вже неможливо обійтися без багатьох

грецько-римських понять та концептів. Серед них не в останню чергу можна назвати – демократію у всіх її багатоманітних ігрових формах ще з часів античної Греції, але також – плутократію і олігархію, автократію, деспотію та тиранію, а ще й – республіку та сенат, президента та диктатора.

Той, хто сьогодні вдається до більш глибокого змістовного критичного аналізу політичної філософії давніх греків та римлян, вже скоро може констатувати, що античні роздуми представляють собою чудовий резервуар різних суспільно-політичних точок зору, імпульсів та прикладів окремих випадків. Вони запрошують так би мовити самі по собі до порівнянь та розмислів про нашу сьогоденну ситуацію. Надзвичайно актуальним є, наприклад, списання боргів у Афінах за часів правління державного діяча Солон (давньо-грец. Σόλων, 640–560 рр. до н.е.), відомого політика-реформатора та «примирителя», котрий був налаштований на соціально-політичні компроміси. Або також роздуми щодо соціальної солідарності та досить великої різниці між найбагатшими та найбіднішими, котра хоча й була ще відносно терпимою у тодішньому суспільстві.

Будучи впевненим в тому, що дуже велике багатство в принципі неможливо поєднати з високою моральністю, античний філософ Платон у праці «Закони» в рамках свого проекту оголошує декрет про абсолютну рівність щодо земельного володіння у колонії на острові Крит. Кожен громадянин повинен отримати єдине невідчужуване землеволодіння, а стосовно іншої власності визначається фактор 4 в якості найвищої межі – лише таким чином можна запобігти розколу в середині країни, котрий породжується в рівній мірі як злиденною бідністю, так і занадто великим багатством. Дуже слушно Аристотель вказує у цьому відношенні, що вже Солон намагався впливати на певну збалансованість у сфері відносин володіння.

Знов таки, друг Платона, філософ Архіт Тарентський (Ἀρχύτας, 435–355/350 рр. до н.е.), у досить значному фрагменті майже в гімнах вихваляє правильну «пропорцію» між різними прошарками суспільства, котра націлена на досягнення гармонійної рівності. Якщо люди досягнуть її, то вони будуть в змозі «завершити невдоволені заколоти та збільшити злагоду». Оскільки тоді «πλεονεξία» (давньо-грец. «бажати мати більше») вже не буде, як тільки вона буде реалізована та запанує рівність – завдяки цьому досягається баланс у взаємному обміні між собою. Заради цього бідні отримують від багатих, а багаті дають тим, хто цього потребує, й при цьому обоє вірять, що завдяки цьому будуть мати таке саме. В чому саме полягала така рівність – це дає зрозуміти Аристотель, коли він вихваляє мешканців Тарента (грец. Τάρῆς) за те, що вони надали свої володіння у сумісне користування бідним, й завдяки такому заходу зробили «натовп дружньо налаштованим».

В такі часи, які ми переживаємо сьогодні, коли небезпека загрожує демократіям навіть у історичних країнах-засновниках демократій, надзвичайну актуальність має платонівський ідеальний аналіз тих причин, котрі призводять до нестабільності та занепаду політичних порядків. В той час коли учень Сократа найважливішими рушійними силами стосовно переходу від олігархії до демократії називає розгнuzдану жадібність до багатства та «безсоромне господарювання», котре загнало багатьох громадян у злидні, – й тим самим він презентує тут критику капіталізму задовго до його виникнення, згідно з Платоном, демократія з завищеною уявою про «рівність», котра наділяє «свого роду рівністю рівним чином рівних, так і нерівних», несе в собі зародок майбутнього перевороту в сторону тиранії.

Щодо демократії свого часу Платон змальовує картину крайнього індивідуалізму, котрий направляється лиш одним бажанням та зовсім не приймає до уваги жодного виду права та закону. Замість сорому та поміркованості на перший план виступають злодіяння та розпутства, «свободу» плутають з анархією, марнотратство з розкішшю, сміливість з безстыдством. А коли погані політичні «управлінці» дозволяють, щоб вимога свободи переходила межі необхідної міри, то вони продукують, як би ми сьогодні сказали, так званих «озлоблених громадян», котрі ображають розумну еліту, називаючи її «розпутною та олігархічною», й симпатизують лише тим політикам, які сплітаються з ними в симбіозі.

Внаслідок цього, згідно з Платоном, порядок розрушується не лише в державі, але також і в суспільстві та родині, де із-за перекручених відносин батьки бояться дітей, а вчителі – школярів, де люди поважного віку ведуть себе по-дурному на кшталт молоді, щоби буцімто не здаватися «неприємними та властолюбними», й де ці відмінності розмиваються не лише між панамі та рабами, але й так само між різними статями [2]. На подібному невдоволенні сьогодні ґрунтується регульована полеміка нових правих проти представників «політичної коректності», «ЛГБТ» та гендерності, котрі останніми роками стали все більше й більше домінуючими у публічному просторі.

Такого роду утрирувана свобода, котра сприймає кожен закон як неприпустиме обмеження, згідно з Платоном, приводить в дію механізм неочікуваного переходу до надмірного рабства. На окремих соціальних динаміках, котрі в такому випадку спостерігає Платон, ми можемо не зупинятися. В будь-якому випадку тут центральну роль відіграють хитрі популісти, котрі «забирають власність у тих, хто її має, та розподіляють між народом, а найбільшу частину від неї залишають для себе». А оскільки народ має тенденцію до того, щоб особливо турбуватися за окремих ватажків та возвеличувати їх, то із безсовісних демагогів, котрі в якості «помічників

народу» прислужують натовпові шляхом обіцянок про списання боргів та новий перерозподіл країни, потім виходять тирані.

До паралелей, котрі найбільше заслуговують уваги, між наративом Платона та наглядним матеріалом, котрий зараз безперервно надають сучасні «ліберальні демократії» в Європі, Азії та Північній Америці, належить не лише тенденція того, що автократи завдяки перебільшеним обіцянкам безпосередньо шукають гарантованої підтримки у народу та його згоди, але й також їхнє самозбагачення, яке набуло епідемічного характеру, та регулярні затівання ними різних воєн з метою, «щоб народ постійно мав потребу у поводитиреві».

Політична філософія епохи Античності суттєво відрізняється від сучасної науки про політику, котра в період сьогоденної глибинної невпевненості здається знову, можливо по-новому, привабливою, не стільки суттєвою відсутністю якісних емпіричних методів, а скоріше – послідовним етико-антропологічним обґрунтуванням. Бо точні аж до невеликих нюансів суспільно-політичні спостереження обох протагоністів, Платона та Аристотеля, ґрунтуються на яскраво вираженій скептичній картині людини. На відміну від виступаючої в ролі пункту орієнтації, але й також у рівній мірі корисної ідеальної держави, котру навряд чи можна реалізувати в житті, та в котрій філософ-фахівець виступає в ролі «натхненного закону», згідно з Платоном у нашому конкретному життєвому світі невід’ємним є чітке слідування законам, оскільки у іншому випадку «людина нічим не відрізняється від самих диких тварин». Адже, як продовжує Платон в книзі 9 своєї роботи «Законо», «природа не створила жодної людини, котра була б у змозі пізнати те, що саме є корисним для політичного співіснування, чи постійно могли та воліти робити найкраще, якби людина це пізнала».

Нелегко дійти до усвідомлення того, що для «справжньої політичної науки» в центрі перебуває саме спільнота, а не індивідуум, й що саме така ієрархія порядку кінець-кінцем слугує досягненню переваги обох. Й навіть коли хтось дійде до такого усвідомлення, – якщо він в якості автократа буде панувати над полісом та звільнить себе від обов’язку будь-якої звітності (або ми можемо сказати сьогоденською актуальною термінологією: без «системи стримувань та противаг»), – то він ніколи не буде в змозі залишатися вірним цьому переконанню на протязі всього свого життя й послідовно ставити загальний добробут вище приватного добробуту. «Натомість людська природа буде його спонукати до «бажання мати більше» та до переслідування своїх власних інтересів, адже вона супроти розуму уникає болі та полює за задоволеннями й ставить ці обидва моменти вище, аніж те, що є більш справедливим та кращим. Тож вона буде продукувати в самій собі темноту й, нарешті, наповнить саму себе та увесь поліс всілякими негараздами».

Ця ненаситність, тобто «бажання мати все більше» («*pleonexía*»), котру у діалозі «Горгій» відомий софіст Каллікл (давньо-грец. Καλλικλῆς) із V-го сторіччя до н.е. позитивно оцінює як природне право сильнішого, для Платона є фундаментальним моральним злом взагалі, причому як в політичній, так і в індивідуальній сфері. Відповідно Сократ у платонівському діалозі наполегливо вимагає до початку будь-якої політичної діяльності розпочинати із самого себе та спершу навчитися володіти своїми власними бажаннями та пристрастями. І хоча Аристотель в своїх суспільно-політичних аналізах часто надає тверезу оцінку, для нього також не виникає питання щодо того, що моральне виховання є значно важливішим, аніж будь-яке урівнювання у сфері власності: «Оскільки скоріш треба урівноважувати пристрасті, аніж власність, однак це неможливо, коли громадяни недостатньо виховані законами».

Отже тепер здається зрозумілим: Саме на сучасному етапі розлому та зростаючої втрати орієнтації особливо заслуговує уваги те, щоби більш пильніше прислухатися до суспільно-політичного мислення епохи Античності. Не дивлячись на існуючу часову та культурну дистанцію, здається, що воно до сих пір не втратило свого критичного потенціалу щодо рефлексії.

Список використаних джерел

1. Riedweg Ch. Philosophie für die Polis: Akten des 5. Kongresses der Gesellschaft für antike Philosophie 2016 / herausgegeben von Christoph Riedweg; in Zusammenarbeit mit Benedetta Foletti, Michèle Hegi, Laura Napoli, Tim Richter und Camille Semenzato. Berlin, Boston: Walter de Gruyter, 2019. X, 644 S.

2. Riedweg Ch. Mysterienterminologie bei Platon, Philon und Klemens von Alexandrien / von Christoph Riedweg. Berlin, New York: Walter de Gruyter, 2019. xii, 192 p.

(Переклад з нім. мови В. Абашинік)

ЧАПЛИГІН О.К., *д.філос.н.. професор*

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

СУК О.Є., *старший викладач*

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

м.Харків, Україна

**ВІД *MONO*- ДО *POLY*- ЕВОЛЮЦІЯ ПОГЛЯДІВ НА СУТНІСТЬ
ЛЮДИНИ**

Сутність людини є однією з найактуальніших проблем філософської думки. В різні часи філософи по різному розглядали цю проблему. Так, за

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ І. ФІЛОСОФСЬКІ ТА ГУМАНІТАРНІ НАУКИ

ПРИВІТАННЯ УЧАСТНИКІВ КОНФЕРЕНЦІЇ С.В.ЛАНЧЕНКО	3
АБАШНІК В.О. ЕДМУНД ГУССЕРЛЬ У ФІЛОСОФІЇ ІСИДОРА ПРОДАНА (1854–1919/20)	6
АБАШНІК У.В. ВАЛЬТЕР БЕНЬЯМІН (1892–1940) ТА МЕДІА-ФІЛОСОФІЯ	10
АЛЕКСЄЄНКО Н.В. ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАЛЬНОЇ МОТИВАЦІЇ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ	13
АНДРУЩЕНКО В.П. ПЛАГІАТ ТА НЕДОБРОЧЕСНІСТЬ – ЗАГРОЗА НАУКОВОМУ ПОТЕНЦІАЛУ УКРАЇНИ	15
БАБИЧ В.П. ОСНОВИ РАЗУМНОГО, ЦИВИЛИЗОВАНОГО МЫСЛЕТВОРЧЕСТВА	21
БЛИЗНЮК Л.М. ФЕНОМЕН МОВЛЕННЄВОЇ КОМУНІКАЦІЇ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА	31
ГОРОБЧУК Л. М. СТРУКТУРНІ КОМПОНЕНТИ ОСОБИСТОСТІ У ПОЛІКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ	34
ГРОМОВА О.В. РОЛЬ ІНФОРМАЦІЇ ТА КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В РОЗВИКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА	38
ДАНІЛ'ЯН В. О. ДУАЛЬНА ОСВІТА В УКРАЇНІ: ПЕРСПЕКТИВИ ТА НЕДОЛІКИ	41
ДАНІЛ'ЯН В. О. ПРОБЛЕМА СВОБОДИ ТА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В ТВОРЧОСТІ НОРВЕЗЬКОГО ФІЛОСОФА ЛАРСА СВЕНДСЕНА	44
ДАХНІЙ А.Й. Г.С. СКОВОРОДА ТА Т.Г. ШЕВЧЕНКО ЯК ЗАСНОВНИКИ УКРАЇНСЬКОГО ЕКЗИСТЕНЦІАЛІЗМУ	46
ДОВГАНЬ А. О. Н.МАЛЬБРАНШТА ДАВНЬОКИТАЙСЬКА ФІЛОСОФІЯ	51
ДОЛЬСКАЯ О.О. ФОРМУВАННЯ НАРРАТИВУ ПОСТЛЮДИНИ: РОЗДУМИ ПРО ПІДГРУНТЯ НОВОЇ АТРОПОЛОГІЇ	57
ЗАГРІЙЧУК І. Д. НЕЗАВЕРШЕНІСТЬ КОМУНІКАТИВНОГО ПРОЦЕСУ ЯК ЗАПОРУКА СОЦІАЛЬНОЇ ЗЛАГОДИ	61
ІЛЬІН В.В., ІЛЬІНА А.А. РАЦИОНАЛЬНОСТЬ ПОВЕДЕНИЯ И ПРОБЛЕМА СООТНОШЕНИЯ ЭТИКИ И ЭКОНОМИКИ	65
КАРПЕНКО І.В. «ВЗАЄМНІСТЬ ПЕРСПЕКТИВ» А. ЩЮЦА ЯК МОЖЛИВІСТЬ КОМУНІКАЦІЇ	71
КОЛЕСНИК К.Е. ПРОЕКТ RAIL BALTICA: РОЗБУДОВА ТА ГЕОПОЛІТИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ	75
КОЛИЧЕВА Т.В. ГЕШТАЛЬТ-МЕТОДОЛОГІЯ ПІЗНАННЯ ЛЮДСЬКОЇ СУТНОСТІ ЯК ЗАСІБ НАБЛИЖЕННЯ ДО ІДЕНТИЧНОСТІ ІНДИВІДА	81
КОММЕДАЛ О. ІНФОРМАЦІЙНЕ СУСПІЛЬСТВО В НОРВЕГІЇ: ДОСВІД ПРАКТИЧНОГО ВТІЛЕННЯ	84
ЛЕБЕДЄВ В. О. ЖАНР «ТЕМНЕ ФЕНТЕЗІ» У СУЧАСНІЙ МАСОВІЙ КУЛЬТУРІ	87
ЛЮБІВИЙ Я.В. КОНСТРУКТ ТА ПРАКТИЧНА РЕАЛІЗАЦІЯ СВОБОДИ У КРИЗОВОМУ СОЦІУМІ	88

ЛЯХ В.В. КРИЗА ІДЕНТИЧНОСТІ В ФІЛОСОФСЬКО-ІСТОРИЧНОМУ ВИМІРІ	94
МАМЕНКО Т.В. ФІЛОСОФІЯ МАХІЗМУ В УКРАЇНІ: ЕМПІРІОСИМВОЛІЗМ П.С.ЮШКЕВИЧА	98
НЕСКО С.І. РОЛЬ ПЕРЕКЛАДАЧА, ЯК ТЕХНІЧНОГО КОМУНІКАТОРА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ	103
НОВІКОВ Б.В. О ФИЛОСОФИИ И ФИЛОСОФСТВЕ	105
ОВЧАРЕНКО Н.М. МОЗОК, ПОВЕДІНКА ТА МЕТАФОРА	116
ПАВЛОВ В.І. ЕВОЛЮЦІЯ УЯВЛЕНЬ ПРО СЕКСУАЛЬНІСТЬ ЯК АКТУАЛІЗАЦІЯ ВІДНОШЕННЯ ДО САМОГО СЕБЕ	119
ПАНКОВ Г. Д. ЗАНЯТИЕ СОБОЙ КАК ПРОЦЕСС КОНСТРУИРОВАНИЯ ИДЕАЛЬНОЙ ИДЕНТИЧНОСТИ В ХРИСТИАНСКОМ ДИСКУРСЕ	129
ПЕТРУШЕНКО В.Л. ЩО Ж ТАКЕ БУТТЯ І ЯК ЙОГО ОСМИСЛИТИ?	133
ПЕТРУШЕНКО О.П. УТОПІЯ ЯК СПОСІБ КОМУНІКАЦІЇ ЛЮДИНИ ІЗ НАЛЕЖНИМ	142
ПЕТРУШОВ В.М. «ЛЮДИНА ЗАГИНЕ І НА ЇЇ МІСЦЕ ПРИЙДЕ НАДЛЮДИНА» Ф.НІЦШЕ. ТАК ГОВОРИВ ЗАРАТУСТРА	144
ПОНОМАРЕНКО В.Є. НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНИЙ КОМПОНЕНТ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ).	148
ПОНОМАРЕНКО Н.В. КОНАТИВНА, СИГНІФІКАТИВНА ТА СТРУКТУРНА ХАРАКТЕРИСТИКА АНГЛІЙСЬКИХ, РОСІЙСЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ	150
ПОНОМАРЬОВ О. С.,ХАРЧЕНКО А. О.,ЧЕБОТАРЬОВ М. К. ТЕХНОЛОГІЧНИЙ РОЗВИТОК ЯК ЧИННИК КОЕВОЛЮЦІЇ ЛЮДИНИ І ПРИРОДИ	153
РАССОХА И. Н. УСКОРЕНИЕ ИСТОРИИ 12/4, «АНТРОПНЫЙ ПРИНЦИП» И ВОЗМОЖНОСТЬ БЛИЗКОГО «КОНЦА ИСТОРИИ»	157
РУМЯНЦЕВА Т.Г. ИДЕЯ НИЦШЕ О СВЕРХЧЕЛОВЕКЕ И СОВРЕМЕННОСТЬ САМОЙЛЕНКО Д. О. ТРЕНДИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА	166
САМОЙЛЕНКО Д. О. ТРЕНДИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА	169
СИВОГРАКОВА З.А. ПСИХОЛОГІЧНИЙ ЗМІСТ І ПЕДАГОГІЧНА РОЛЬ ЗВОРОТНОГО ЗВ'ЯЗКУ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ	173
СИТНІЧЕНКО Л.А. НОВІТНІ ФІЛОСОФСЬКІ ДИСКУРСИ ІДЕНТИЧНОСТІ: СПРАВЕДЛИВІСТЬ ЗАМІСТЬ НАСИЛЬСТВА	176
ТИТАР О. В. ФІЛОСОФІЯ ЗОРОВОГО ОБРАЗУ	180
ТИХОНРАВОВ С.М. КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ФАХІВЦІВ ЗАЛІЗНИЧНОЇ ГАЛУЗІ	184
ТОЛСТОВ І.В. ВЗАЄМОЗУМОВЛЕНІСТЬ ЛЮДСЬКОЇ ГІДНОСТІ ТА ПРАВ ЛЮДИНИ	185
ТОНІО В. КОРОНАВІРУСНА КРИЗА: НЕХАЙ ВИРІШУЄ ЖЕРЕБ!	188
ХРИСТОФ Р. ПОПУЛІСТИ: ВЖЕ ПЛАТОН ЗАСТЕРІГАВ ВІД НИХ	192

Наукове видання

**VIII МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ,
ПРИСВЯЧЕНА 90-РІЧЧЮ УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ**

ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО, КОМУНІКАТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ

**МАТЕРІАЛИ VIII МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ «ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО, КОМУНІКАТИВНІ
ТЕХНОЛОГІЇ»**

**REPORTS OF THE VIII INTERNATIONAL
SCIENTIFIC-PRACTICAL CONFERENCE
“A PERSON, A SOCIETY, COMMUNICATIVE TECHNOLOGIES”**

м. Харків, 15–16 жовтня 2020 р.

Відповідальність за наукову достовірність матеріалів та відсутність плагіату
несуть автори

Матеріали публікуються в авторській редакції

Формат 60x84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times ET.
Умов. друк. арк. 17,15. Наклад 100 прим. Замов. № 1006/8-20.

Видавництво ТОВ «ДІСА ПЛЮС»
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи: серія ДК № 4047 від 15.04.2011 р.
61029, м. Харків, шосе Салтівське, буд. 154. Тел. (057) 768-03-15,
e-mail: disadruk@gmail.com

Надруковано з готових оригінал-макетів у друкарні ФОП Петров В. В.
Єдиний державний реєстр юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців.
Запис № 2400000000106167 від 08.01.2009 р.
61144, м. Харків, вул. Гв. Широнінців, 79в, к. 137, тел. (057) 778-60-34.
e-mail:bookfabrik@mail.ua